Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 21ης Μαρτίου 2012*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν με σκοπό να εμποδιστεί η διάδοση των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Προσφυγή ακυρώσεως — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας — Εσφαλμένη εκτίμηση — Βάρος και βαθμός της αποδείξεως»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-439/10 και T-440/10,

Fulmen, με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν),

Fereydoun Mahmoudian, κάτοικος Τεχεράνης,

εκπροσωπούμενοι από τον A. Kronshagen, δικηγόρο,

προσφεύγοντες,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενο από τον M. Bishop και την R. Liudvinaviciute-Cordeiro,

καθού,

υποστηριζόμενο από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τον M. Κωνσταντινίδη και την É. Cujo,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο, αφενός, αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 25), καθώς και της αποφάσεως του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81), και του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν τους προσφεύγοντες, και, αφετέρου, αίτηση αναγνωρίσεως της ζημίας που υπέστησαν οι προσφεύγοντες λόγω της εκδόσεως των προαναφερομένων πράξεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, K. Jürimäe και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: C. Kristensen, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 23ης Νοεμβρίου 2011,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα στην υπόθεση T-439/10, Fulmen, είναι ιρανική εταιρία, η οποία ασκεί δραστηριότητες, μεταξύ άλλων, στον τομέα των ηλεκτρικών εξοπλισμών.

2 Ο προσφεύγων στην υπόθεση T-440/10, Fereydoun Mahmoudian, είναι πλειοψηφικός μέτοχος και πρόεδρος του διοικητικού συμβουλίου της Fulmen.

Περιοριστικά μέτρα κατά της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν

3 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που λαμβάνονται για να ασκηθεί πίεση στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν προκειμένου αυτή να παύσει τις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως και αναπτύξεως συστημάτων φορέων πυρηνικών όπλων (στο εξής: διάδοση πυρηνικών όπλων).

4 Στην Ευρωπαϊκή Ένωση εκδόθηκαν η κοινή θέση 2007/140/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 27ης Φεβρουαρίου 2007, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 61, σ. 49), και ο κανονισμός (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1).

5 Το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της κοινής θέσεως 2007/140 προβλέπει τη δέσμευση όλων των κεφαλαίων και όλων των οικονομικών πόρων ορισμένων κατηγοριών προσώπων και οντοτήτων. Ο κατάλογος των προσώπων αυτών περιλαμβάνεται στο παράρτημα ΙΙ της κοινής θέσεως 2007/140.

6 Όσον αφορά τις αρμοδιότητες της Ευρωπαϊκής Κοινότητας, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών τους οποίους το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης έχει αναγνωρίσει ότι συμμετέχουν στη διάδοση πυρηνικών όπλων κατά το άρθρο 5, παράγραφος 1, στοιχείο β', της κοινής θέσεως 2007/140. Ο κατάλογος των εν λόγω προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών αποτελεί το παράρτημα V του κανονισμού 423/2007.

7 Η κοινή θέση 2007/140 καταργήθηκε με την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 39).

8 Το άρθρο 20, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413, προβλέπει τη δέσμευση κεφαλαίων πολλών κατηγοριών οντοτήτων. Η διάταξη αυτή αφορά, μεταξύ άλλων, τα «πρόσωπα και οντότητες […] τα οποία ασχολούνται ή έχουν άμεση σχέση με ή υποστηρίζουν [τη διάδοση πυρηνικών όπλων] ή τα

πρόσωπα ή οντότητες που ενεργούν εξ ονόματός τους ή υπό την εποπτεία τους, ή τις οντότητες των οποίων έχουν την κυριότητα ή τις οποίες ελέγχουν, μεταξύ άλλων με παράνομα μέσα, […] όπως απαριθμούνται στο παράρτημα ΙΙ».

9 Περαιτέρω, το άρθρο 19, παράγραφος 1, της αποφάσεως 2010/413 προβλέπει περιορισμούς σε θέματα αποδοχής στο έδαφος των κρατών μελών όσον αφορά τα πρόσωπα που περιλαμβάνονται στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως.

10 Κατά το άρθρο 24, παράγραφοι 2 έως 4, της αποφάσεως 2010/413:

«2. Οσάκις το Συμβούλιο αποφασίσει να υπαγάγει πρόσωπο ή οντότητα στα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 19, παράγραφος 1, [στοιχείο] β', και στο άρθρο 20, παράγραφος 1, [στοιχείο] β', τροποποιεί το παράρτημα ΙΙ αναλόγως.

3. Το Συμβούλιο κοινοποιεί την απόφασή του στο πρόσωπο ή την οντότητα τ[ης παραγράφου] 2 μαζί με τους λόγους συμπερίληψης στον κατάλογο, είτε απ' ευθείας, εάν είναι γνωστή η διεύθυνση, ή δημοσιεύοντας ανακοίνωση με την οποία παρέχεται στο πρόσωπο ή στην οντότητα η δυνατότητα να υποβάλει παρατηρήσεις.

4. Οσάκις υποβάλλονται παρατηρήσεις ή οσάκις κατατίθενται νέα και ουσιαστικά αποδεικτικά στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει σχετικά το πρόσωπο ή την οντότητα.»

11 Ο κατάλογος του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε με νέο κατάλογο, θεσπισθέντα με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81).

12 Ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε με τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 281, σ. 1).

13 Κατά το άρθρο 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010:

«Δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια και όλοι οι οικονομικοί πόροι που βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή ή τελούν υπό τον έλεγχο προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στο παράρτημα VIII. Το παράρτημα VIII περιλαμβάνει τα φυσικά και νομικά πρόσωπα, τις οντότητες και τους οργανισμούς […] τα οποία, σύμφωνα με το άρθρο 20, παράγραφος 1, [στοιχείο] β', της απόφασης [2010/413]:

α) συμμετέχουν, συνδεόμενοι άμεσα ή παρέχοντας στήριξη [σε πυρηνικές δραστηριότητες], […] ή ανήκουν ή ελέγχονται από τέτοιο πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό, ακόμη και με παράνομο τρόπο, ή ενεργούν εξ ονόματός του ή υπό την καθοδήγησή του·

[…]».

14 Κατά το άρθρο 36, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού 961/2010:

«2. Οσάκις το Συμβούλιο αποφασίσει να υπαγάγει φυσικό ή νομικό πρόσωπο οντότητα ή οργανισμό στα μέτρα που αναφέρονται στο άρθρο 16, παράγραφος 2, τροποποιεί αναλόγως το παράρτημα VIII.

3. Το Συμβούλιο γνωστοποιεί την απόφασή του στο φυσικό ή νομικό πρόσωπο οντότητα ή οργανισμό, μαζί με τους λόγους για την προσθήκη του στον κατάλογο όπως αναφέρονται στ[ην παράγραφο 2], είτε άμεσα, εάν η διεύθυνσή του είναι γνωστή, είτε με δημοσίευση σχετικής ανακοίνωσης, παρέχοντας τη δυνατότητα στο εν λόγω φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό να υποβάλει παρατηρήσεις.

4. Όταν υποβάλλονται παρατηρήσεις ή ουσιαστικά νέα στοιχεία, το Συμβούλιο επανεξετάζει την απόφασή του και ενημερώνει ανάλογα το φυσικό ή νομικό πρόσωπο, οντότητα ή οργανισμό.»

Περιοριστικά μέτρα τα οποία αφορούν τους προσφεύγοντες

15 Μετά την έκδοση της αποφάσεως 2010/413, στις 26 Ιουλίου 2010, το Συμβούλιο ενέγραψε τα ονόματα των προσφευγόντων στον κατάλογο των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στον πίνακα Ι του παραρτήματος ΙΙ της εν λόγω αποφάσεως.

16 Κατά συνέπεια, τα ονόματα των προσφευγόντων ενεγράφησαν στον κατάλογο των προσώπων, οντοτήτων και οργανισμών που περιλαμβάνονται στον πίνακα Ι του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007 με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 (ΕΕ L 195, σ. 25). Η έκδοση του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 είχε ως συνέπεια τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων των προσφευγόντων.

17 Στην απόφαση 2010/413, το Συμβούλιο δέχθηκε την ακόλουθη αιτιολογία όσον αφορά τη Fulmen: «Η Fulmen είχε εμπλακεί στην εγκατάσταση ηλεκτρικών εξοπλισμών στο Qom/Fordoo [Ιράν] σε χρόνο κατά τον οποίο δεν είχε ακόμα αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής». Στον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, χρησιμοποιήθηκε η εξής διατύπωση: «Η Fulmen έλαβε μέρος σε εγκατάσταση ηλεκτρικών εξοπλισμών στο Qom/Fordoo σε χρόνο κατά τον οποίο δεν είχε ακόμα αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής».

18 Όσον αφορά τον F. Mahmoudian, η απόφαση 2010/413 και ο εκτελεστικός κανονισμός 668/2010 είχαν την εξής αιτιολογία: «Διευθυντής της Fulmen».

19 Το Συμβούλιο πληροφόρησε τη Fulmen για την εγγραφή του ονόματός της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007 με έγγραφο της 28ης Ιουλίου 2010.

20 Με έγγραφα της 26ης Αυγούστου και της 14ης Σεπτεμβρίου 2010, αντιστοίχως, ο F. Mahmoudian και η Fulmen ζήτησαν από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την εγγραφή τους στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και σε αυτόν του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007. Κάλεσαν επίσης το Συμβούλιο να τους κοινοποιήσει τα στοιχεία βάσει των οποίων έλαβε περιοριστικά μέτρα εις βάρος τους.

21 Η εγγραφή των ονομάτων των προσφευγόντων στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 δεν εθίγη με την έκδοση της αποφάσεως 2010/644.

22 Εφόσον ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε με τον κανονισμό 961/2010, το Συμβούλιο ενέγραψε το όνομα της Fulmen στο σημείο 13 του πίνακα Β του παραρτήματος VIII του τελευταίου αυτού κανονισμού, ενώ το όνομα του F. Mahmoudian ενεγράφη στο σημείο 14 του πίνακα Α του ιδίου παραρτήματος. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια των προσφευγόντων δεσμεύονται στο εξής δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010.

23 Όσον αφορά την εγγραφή της Fulmen, ο κανονισμός 961/2010 φέρει την εξής αιτιολογία: «Η Fulmen είχε εμπλακεί στην εγκατάσταση ηλεκτρικών εξοπλισμών στο Qom/Fordoo προτού αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής». Όσον αφορά τον F. Mahmoudian, έγινε δεκτή η εξής αιτιολογία: «Διευθυντής της Fulmen».

24 Με τα από 28 Οκτωβρίου 2010 έγγραφα, το Συμβούλιο απάντησε στα από 26 Αυγούστου και 14 Σεπτεμβρίου 2010 έγγραφα των προσφευγόντων επισημαίνοντας ότι, κατόπιν επανεξετάσεως, απορρίπτει το αίτημά τους περί διαγραφής των ονομάτων τους από τον κατάλογο του

παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και τον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 (στο εξής: επίδικοι κατάλογοι). Το Συμβούλιο διευκρίνισε, συναφώς, ότι, καθόσον στον φάκελο της υποθέσεως δεν περιλαμβάνονται νέα στοιχεία δικαιολογούντα αλλαγή της θέσεώς του, τα περιοριστικά μέτρα που προβλέπουν οι εν λόγω νομοθετικές πράξεις θα εξακολουθήσουν να επιβάλλονται στους προσφεύγοντες. Περαιτέρω, το Συμβούλιο επισήμανε ότι η απόφασή του περί διατηρήσεως των ονομάτων των προσφευγόντων στους επίδικους καταλόγους βασιζόταν μόνον επί των στοιχείων που αναφέρονται στην αιτιολογία των καταλόγων αυτών.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

25 Οι προσφεύγοντες, με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 24 Σεπτεμβρίου 2010, άσκησαν τις υπό κρίση προσφυγές.

26 Με δικόγραφα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 17 Ιανουαρίου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου. Με διατάξεις της 8ης Μαρτίου 2011, ο πρόεδρος του τέταρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση.

27 Με διάταξη του προέδρου του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου της 15ης Νοεμβρίου 2011, αποφασίσθηκε η συνεκδίκαση των υποθέσεων Τ-439/10 και Τ-440/10 προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως, σύμφωνα με το άρθρο 50 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο στην επ' ακροατηρίου συζήτηση της 23ης Νοεμβρίου 2011.

29 Με τα δικόγραφα των προσφυγών τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010 καθόσον οι πράξεις αυτές τους αφορούν·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

30 Με τα υπομνήματά τους απαντήσεως, οι προσφεύγοντες επέκτειναν τα αιτήματά τους και ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την απόφαση 2010/644 και τον κανονισμό 961/2010 καθόσον οι πράξεις αυτές τους αφορούν·

— να αναγνωρίσει τη ζημία την οποία υπέστησαν λόγω της εκδόσεως των προσβαλλόμενων πράξεων.

31 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει τις προσφυγές·

— να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

32 Με τα δικόγραφα των προσφυγών τους, οι προσφεύγοντες προέβαλαν τέσσερις λόγους. Ο πρώτος λόγος αντλείται από μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, από προσβολή των δικαιωμάτων τους άμυνας και του δικαιώματός τους σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από πλάνη περί το δίκαιο συνδεόμενη με τη μη ύπαρξη προηγούμενης αποφάσεως

αρμόδιας εθνικής αρχής. Ο τρίτος λόγος αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την εμπλοκή των προσφευγόντων στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Ο τέταρτος λόγος αντλείται από την οικονομική ζημία και την ηθική βλάβη που υπέστησαν οι προσφεύγοντες λόγω της εκδόσεως των προσβαλλόμενων πράξεων.

33 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγοντες παραιτήθηκαν του δεύτερου λόγου τους, όπερ σημειώθηκε στα πρακτικά της εν λόγω συζητήσεως.

34 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη βασιμότητα των προβαλλόμενων από τους προσφεύγοντες λόγων.

35 Πριν από την ανάλυση των προβαλλόμενων από τους προσφεύγοντες λόγων, πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτόν ορισμένων αιτημάτων, ισχυρισμών και επιχειρημάτων.

Επί του παραδεκτού

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010

36 Όπως προκύπτει από τα σημεία 11 και 12 ανωτέρω, μετά την κατάθεση των δικογράφων των προσφυγών, ο κατάλογος του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε από νέο κατάλογο, θεσπισθέντα με την απόφαση 2010/644, και ο κανονισμός 423/2007 καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε με τον κανονισμό 961/2010. Οι προσφεύγοντες ζήτησαν την άδεια να προσαρμόσουν τα αρχικά αιτήματά τους ούτως ώστε οι προσφυγές τους να αφορούν την ακύρωση των τεσσάρων αυτών πράξεων (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις).

37 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν μια απόφαση ή ένας κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της οικονομίας της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού κοινοτικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του κοινοτικού δικαστή ασκηθείσα προσφυγή κατά αποφάσεως, να προσαρμόζει την προσβαλλομένη απόφαση ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται κατά τη δίκη αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει από τον αντίδικο τη δυνατότητα να εκτείνει τα αρχικά του αιτήματα και τους λόγους ακυρώσεως στη μεταγενέστερη απόφαση ή να αναπτύξει συμπληρωματικά αιτήματα και λόγους κατά της αποφάσεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2008, Τ-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. ΙΙ-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38 Πρέπει, συνεπώς, εν προκειμένω, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, να γίνουν δεκτά τα αιτήματα των προσφευγόντων και να θεωρηθεί ότι οι προσφυγές τους αποσκοπούν επίσης, κατά την ημερομηνία περατώσεως της προφορικής διαδικασίας, στην ακύρωση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, καθόσον τους αφορά, και να παρασχεθεί στους διαδίκους η δυνατότητα να αναδιατυπώσουν τα αιτήματά τους, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματά τους υπό το φως των νέων αυτών στοιχείων, πράγμα που συνεπάγεται, για τους διαδίκους αυτούς, το δικαίωμα υποβολής πρόσθετων αιτημάτων, ισχυρισμών και επιχειρημάτων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 37 ανωτέρω, σκέψη 47).

Επί του παραδεκτού του δεύτερου αιτήματος των προσφευγόντων και του τέταρτου λόγου

39 Με το δεύτερο αίτημά τους, οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο να αναγνωρίσει τη ζημία την οποία υπέστησαν λόγω της εκδόσεως των προσβαλλόμενων πράξεων.

40 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, οι προσφεύγοντες διευκρίνισαν ότι το δεύτερο αίτημά τους αφορά την έκδοση αναγνωριστικής αποφάσεως και ο τέταρτος λόγος προβλήθηκε για να στηρίξει το αίτημα αυτό.

41 Ωστόσο, δεν υφίσταται μέσο παροχής ενδίκου προστασίας της Ένωσης που να παρέχει στον δικαστή τη δυνατότητα να αποφαίνεται επί γενικού ζητήματος ή επί ζητήματος αρχής (απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Δεκεμβρίου 2005, Τ-33/01, Infront WM κατά Επιτροπής, Συλλογή 2005, σ. II-5897, σκέψη 171, και διάταξη του Πρωτοδικείου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, Τ-477/07, Cofra κατά Επιτροπής, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 21). Επομένως, το δεύτερο αίτημα και ο τέταρτος λόγος πρέπει να απορριφθούν, εφόσον το Γενικό Δικαστήριο είναι προδήλως αναρμόδιο να αποφανθεί επ' αυτών.

Επί του παραδεκτού, στην υπόθεση Τ-439/10, του επιχειρήματος ότι η Fulmen δεν εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo

42 Στην υπόθεση Τ-439/10, το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η Fulmen δεν αρνήθηκε συγκεκριμένα το γεγονός ότι εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo πριν από το στάδιο υποβολής του υπομνήματος απαντήσεως. Κατά συνέπεια, η επιχειρηματολογία της επί του σημείου αυτού αποτελεί νέο ισχυρισμό και, επομένως, είναι απαράδεκτη δυνάμει του άρθρου 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

43 Παρ' όλ' αυτά σημειωτέον ότι, στο σημείο 3 του δικογράφου της προσφυγής, η Fulmen διατείνεται ότι «ουδέποτε και ουδαμώς συνέβαλε […] σε δραστηριότητες συνδεόμενες με το πρόγραμμα πυρηνικών όπλων ή συστημάτων εκτόξευσης πυρηνικών όπλων στο Ιράν». Η διατύπωση αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκη ότι η Fulmen αμφισβήτησε ότι εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo, που είναι η μόνη συμπεριφορά την οποία της προσάπτει το Συμβούλιο ως εμπλοκή της στις οικείες δραστηριότητες.

44 Το ίδιο συμπέρασμα επιβάλλεται ως προς τα σημεία 30 και 31 του δικογράφου της προσφυγής, με τα οποία η Fulmen αμφισβητεί το υποστατόν και τη σοβαρότητα των λόγων που προβάλλει το Συμβούλιο για τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της. Συγκεκριμένα, η προβαλλόμενη εκτέλεση εργασιών από τη Fulmen στο Qom/Fordoo είναι ο μοναδικός λόγος τον οποίο επικαλείται το θεσμικό αυτό όργανο για την εγγραφή της στους επίδικους καταλόγους.

45 Υπό τις συνθήκες αυτές, θεωρείται ότι η Fulmen αμφισβήτησε ότι πράγματι εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo με το δικόγραφο της προσφυγής, όπερ συνεπάγεται ότι η συναφής επιχειρηματολογία της δεν αποτελεί νέο λόγο κατά το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας.

46 Επομένως, πρέπει να απορριφθεί η ένσταση απαραδέκτου την οποία προέβαλαν το Συμβούλιο και η Επιτροπή.

Επί της ουσίας

Επί του πρώτου λόγου, που αντλείται από μη τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγόντων και του δικαιώματός τους για αποτελεσματική δικαστική προστασία

47 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένες ως προς αυτούς, τα δικαιώματά τους προσεβλήθηκαν κατά τη διαδικασία που κατέληξε στην έκδοση των πράξεων αυτών και, μη κοινοποιώντας τους τα επιβαρυντικά γι' αυτούς στοιχεία, το Συμβούλιο προσέβαλε επίσης το δικαίωμά τους για αποτελεσματική δικαστική προστασία. Στην υπόθεση Τ-440/10, ο F. Mahmoudian προβάλλει επίσης το γεγονός ότι οι πρώτες πράξεις με τις οποίες δεσμεύθηκαν τα κεφάλαιά του δεν του είχαν κοινοποιηθεί ατομικώς.

– Επί της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

48 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως βλαπτικής αποφάσεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 και στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010, έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι βάσιμη ή αν είναι ενδεχομένως πλημμελής οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον εν λόγω δικαστή να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία μπορεί να υπάρξει παρέκκλιση μόνο για επιτακτικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτόχρονα με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, καθόσον η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να καλυφθεί εκ του ότι ο ενδιαφερόμενος πληροφορείται την αιτιολογία της πράξεως κατά τη διαδικασία ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 2009, Τ-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

49 Συνεπώς, εκτός εάν επιτακτικοί λόγοι αφορώντες την ασφάλεια της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή τον χειρισμό των διεθνών σχέσεών τους αντίκεινται στην κοινοποίηση ορισμένων στοιχείων, το Συμβούλιο υποχρεούται, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 και του άρθρου 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010, να γνωστοποιεί στην οντότητα την οποία αφορά μέτρο εκδιδόμενο, αναλόγως της περιπτώσεως, δυνάμει του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 ή του άρθρου 16, παράγραφος 2, του κανονισμού 961/2010 τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι η σχετική ρύθμιση μπορεί να εφαρμοστεί στον ενδιαφερόμενο. Επομένως, το Συμβούλιο οφείλει να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση της αποφάσεώς του και τις σκέψεις που το οδήγησαν να λάβει την απόφαση αυτή (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

50 Περαιτέρω, η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και του πλαισίου στο οποίο αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται η αιτιολογία να προσδιορίζει όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που έχουν επιρροή, καθόσον το ζήτημα της επάρκειας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της πράξεως αυτής, αλλά και το πλαίσιό της και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό θέμα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του ληφθέντος έναντι αυτού μέτρου (βλ. απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Εν προκειμένω, από την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων προκύπτει, αφενός, ότι τα περιοριστικά μέτρα αφορούν τη Fulmen λόγω του ότι προμήθευσε ηλεκτρικούς εξοπλισμούς στο Qom/Fordoo και, αφετέρου, τον F. Mahmoudian ως διευθυντή της Fulmen.

52 Μολονότι η αιτιολογία αυτή είναι σύντομη, πληροί ωστόσο τους προπαρατεθέντες ανωτέρω νομολογιακούς κανόνες. Συγκεκριμένα, έδωσε στους προσφεύγοντες τη δυνατότητα να αντιληφθούν ποιες πράξεις προσάπτονται στη Fulmen και να αμφισβητήσουν είτε το υποστατό των πράξεων αυτών είτε τη λυσιτέλειά τους. Ομοίως, βάσει της παρασχεθείσας αιτιολογίας γίνεται αντιληπτό ότι τα περιοριστικά μέτρα αφορούν τον F. Mahmoudian λόγω της επιρροής που φέρεται ότι ασκεί στη Fulmen λόγω της προβαλλομένης ιδιότητάς του ως διευθυντή της εταιρίας αυτής.

53 Εξάλλου, το ότι η αιτιολογία είναι επαρκής επιβεβαιώνεται από το περιεχόμενο των δικογράφων των προσφυγών. Συγκεκριμένα, η επιχειρηματολογία των προσφευγόντων, σχετικά με τη βασιμότητα της εγγραφής τους στους επίδικους καταλόγους, αφορά, ακριβώς, το αν πράγματι η Fulmen εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo και τη θέση του F. Mahmoudian στη Fulmen.

54 Ωστόσο, οι προσφεύγοντες προβάλλουν δύο πρόσθετες αιτιάσεις.

55 Αφενός, τόσο η Fulmen όσο και ο F. Mahmoudian διατείνονται ότι η αιτιολογία δεν τεκμηριώνεται με αποδεικτικά στοιχεία, οπότε δεν τους δόθηκε η ευκαιρία να εκτιμήσουν όχι μόνον το περιεχόμενο των ληφθέντων εις βάρος τους μέτρων, αλλά και τη βασιμότητά τους.

56 Εντούτοις, το ζήτημα σχετικά με την αιτιολογία της προσβαλλομένης αποφάσεως διακρίνεται σαφώς από εκείνο που αφορά την απόδειξη της συμπεριφοράς που προσάπτεται στους προσφεύγοντες, δηλαδή τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών που διαλαμβάνονται στις πράξεις αυτές και τον χαρακτηρισμό τους ως περιστάσεων που στοιχειοθετούν στήριξη στη διάδοση πυρηνικών όπλων (βλ., συναφώς, απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2011, C-548/09 P, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 88).

57 Επομένως, το ζήτημα του κατά πόσον η αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων τεκμηριώνεται με αποδεικτικά στοιχεία είναι λυσιτελές στο πλαίσιο του τρίτου λόγου, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την εμπλοκή των προσφευγόντων στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Αντιθέτως, είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως.

58 Αφετέρου, ο F. Mahmoudian διατείνεται ότι οι λεπτομέρειες περί του προσώπου του, που περιλαμβάνονται στην αιτιολογία των επίδικων καταλόγων, ενέχουν πολλά σφάλματα· συγκεκριμένα, δεν είναι πλέον διευθυντής της Fulmen.

59 Συναφώς, διακρίνονται δύο είδη στοιχείων αφορώντων τον F. Mahmoudian.

60 Επομένως, αφενός, όσον αφορά τα στοιχεία ταυτοποιήσεως του F. Mahmoudian, ήτοι τα στοιχεία σχετικά με το διαβατήριό του και την υπηκοότητά του, το γεγονός ότι άσκησε προσφυγή ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου επιβεβαιώνει ότι αντιλήφθηκε ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις τον αφορούσαν. Ομοίως, ο F. Mahmoudian δεν προβάλλει επιχειρήματα για να αποδείξει ότι οι ανακρίβειες των οικείων στοιχείων, τις οποίες εξάλλου δεν αμφισβητεί το Συμβούλιο, κατέστησαν δυσχερέστερη την κατανόηση των επιβαρυντικών γι' αυτόν στοιχείων που δέχθηκε το Συμβούλιο. Υπό τις συνθήκες αυτές, παρέλκει η διαπίστωση της μη τηρήσεως της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως ως προς τις εν λόγω ανακρίβειες.

61 Αφετέρου, αμφισβητώντας ότι είναι ο διευθυντής της Fulmen, ο F. Mahmoudian θέτει εν αμφιβόλω το υποστατό των πραγματικών περιστατικών που δέχθηκε το Συμβούλιο εις βάρος του. Ωστόσο, όπως όσα διαπιστώθηκαν στη σκέψη 56 ανωτέρω, το ζήτημα του προδήλως ανεπαρκούς χαρακτήρα της αιτιολογίας των προσβαλλόμενων πράξεων διακρίνεται από τη βασιμότητα της αιτιολογίας αυτής (βλ., συναφώς, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 7ης Νοεμβρίου 1997, Τ-84/96, Cipeke κατά

Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. II-2081, σκέψη 47), οπότε το επιχείρημα που αντλείται από το ότι ο F. Mahmoudian δεν είναι πλέον διευθυντής της Fulmen είναι αλυσιτελές στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως.

62 Κατόπιν των ανωτέρω, πρέπει να απορριφθεί η αιτίαση που αντλείται από την υποχρέωση αιτιολογήσεως ως εν μέρει αβάσιμη και εν μέρει αλυσιτελής.

– Επί της παραλείψεως ατομικής κοινοποιήσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 στον F. Mahmoudian

63 Ο F. Mahmoudian υποστηρίζει ότι οι πρώτες πράξεις με τις οποίες δεσμεύθηκαν τα κεφάλαιά του, ήτοι η απόφαση 2010/413 και ο εκτελεστικός κανονισμός 668/2010, δεν του κοινοποιήθηκαν ατομικώς, αλλά δημοσιεύθηκαν μόνο στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης*.

64 Συναφώς, το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, το οποίο ίσχυε κατά τον χρόνο εκδόσεως του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, επιβάλλει στο Συμβούλιο να προσδιορίζει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τις αποφάσεις που λαμβάνει κατ' εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού και να τους γνωστοποιεί στα οικεία πρόσωπα, οντότητες και οργανισμούς. Ανάλογη διάταξη περιλαμβάνεται στο άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413.

65 Μολονότι, κατ' αρχήν, το Συμβούλιο υποχρεούνταν να πληροί την υποχρέωση την οποία προβλέπει το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 με ατομική κοινοποίηση, η εν λόγω διάταξη δεν προβλέπει άλλη υποχρέωση πλην της υποχρεώσεως «να γνωστοποιεί» στον ενδιαφερόμενο τους λόγους εγγραφής του στους επίδικους καταλόγους (βλ., συνεπώς, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 56 ανωτέρω, σκέψεις 52 και 56). Αναλόγως, το άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413 απλώς προβλέπει ότι το Συμβούλιο «κοινοποιεί την απόφασή του».

66 Υπό τις συνθήκες αυτές, έχει σημασία να εξασφαλίζεται η πρακτική αποτελεσματικότητα στις οικείες διατάξεις (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 16ης Νοεμβρίου 2011, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 56 ανωτέρω, σκέψη 56).

67 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι δεν έλαβε χώρα ατομική κοινοποίηση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 στον F. Mahmoudian. Πάντως, οι διάδικοι διαφωνούν περί του αν το Συμβούλιο γνώριζε τη διεύθυνση του F. Mahmoudian και, ενδεχομένως, αν υποχρεούνταν να την αναζητήσει αυτεπαγγέλτως.

68 Ωστόσο, παρατηρείται ότι, παρά την παράλειψη ατομικής κοινοποιήσεως, ο F. Mahmoudian είχε τη δυνατότητα να κοινοποιήσει στο Συμβούλιο τις παρατηρήσεις του επί της λήψεως των περιοριστικών μέτρων εις βάρος του, με το από 26 Αυγούστου 2010 έγγραφο, ήτοι εντός της συναφώς ταχθείσας προθεσμίας. Άσκησε επίσης, εμπροθέσμως, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου προσφυγή ακυρώσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010. Εξάλλου, δεν προβάλλει συγκεκριμένα επιχειρήματα με σκοπό να αποδείξει ότι η παράλειψη ατομικής κοινοποιήσεως των οικείων πράξεων κατέστησε δυσχερέστερη την άμυνά του έναντι του Συμβουλίου, στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας ή της ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου διαδικασίας.

69 Υπό τις συνθήκες αυτές, θεωρείται ότι, ανεξαρτήτως του αν το Συμβούλιο γνώριζε τη διεύθυνση του F. Mahmoudian ή υποχρεούνταν να την αναζητήσει, η μη τήρηση της υποχρεώσεως του άρθρου 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413 και του άρθρου 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 δεν εμπόδισε τον F. Mahmoudian να γνωρίσει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για

την εις βάρος του λήψη περιοριστικών μέτρων. Κατά συνέπεια, η παράλειψη ατομικής κοινοποιήσεως στον F. Mahmoudian της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 δεν δύναται, εν προκειμένω, να δικαιολογήσει την ακύρωση των πράξεων αυτών.

70 Επομένως, η επιχειρηματολογία του F. Mahmoudian επί του σημείου αυτού πρέπει να απορριφθεί ως αλυσιτελής.

– Επί της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας

71 Κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, ειδικότερα δε του δικαιώματος ακροάσεως, σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά οντότητας και η οποία μπορεί να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτήν πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και αν δεν υπάρχει καμία ρύθμιση σχετικά με την εν λόγω διαδικασία (απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 91).

72 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας απαιτεί, αφενός, να γνωστοποιούνται στην ενδιαφερόμενη οντότητα τα στοιχεία που προβάλλονται εις βάρος της προς στήριξη της βλαπτικής γι' αυτήν πράξεως. Αφετέρου, πρέπει να της παρέχεται η δυνατότητα να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Τ-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, στο εξής: απόφαση OMPI, σκέψη 93).

73 Εισαγωγικώς, το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη δυνατότητα εφαρμογής της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας στην προκειμένη περίπτωση. Παραπέμποντας στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 2010, Τ-181/08, Tay Za κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2010, σ. II-1965, σκέψεις 121 έως 123), το Συμβούλιο και η Επιτροπή διατείνονται ότι τα περιοριστικά μέτρα δεν αφορούν τους προσφεύγοντες λόγω των δραστηριοτήτων τους, αλλά λόγω του ότι ανήκουν σε μια γενική κατηγορία προσώπων και οντοτήτων. Κατά συνέπεια, η διαδικασία λήψεως περιοριστικών μέτρων δεν κινήθηκε κατά των προσφευγόντων υπό την έννοια της παρατεθείσας στη σκέψη 71 ανωτέρω νομολογίας και, επομένως, δεν μπορούν να επικαλεστούν δικαιώματα άμυνας ή μπορούν να τα επικαλεστούν μόνον σε περιορισμένο βαθμό.

74 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

75 Συγκεκριμένα, αφενός, από την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων προκύπτει ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων κατά των προσφευγόντων δικαιολογείται από τη φερόμενη εκτέλεση εργασιών από τη Fulmen στο Qom/Fordoo και την επιρροή που ασκεί ο F. Mahmoudian εντός της Fulmen. Επομένως, αντιθέτως προς την υπόθεση που οδήγησε στην έκδοση της αποφάσεως Tay Za κατά Συμβουλίου, σκέψη 73 ανωτέρω, τα περιοριστικά μέτρα αφορούν τους προσφεύγοντες διότι θεωρείται ότι εμπλέκονται οι ίδιοι στη διάδοση πυρηνικών όπλων, και όχι λόγω του ότι ανήκουν σε μια γενική κατηγορία προσώπων και οντοτήτων συνδεομένων με την Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν.

76 Κατά συνέπεια, οι σκέψεις 121 έως 123 της αποφάσεως Tay Za κατά Συμβουλίου, σκέψη 73 ανωτέρω, δεν δύνανται να μεταφερθούν στην προκειμένη υπόθεση.

77 Αφετέρου, εν πάση περιπτώσει, το άρθρο 24, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007 και το άρθρο 36, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 961/2010 προβλέπουν διατάξεις διασφαλίζουσες τα δικαιώματα άμυνας των οντοτήτων τις οποίες αφορούν περιοριστικά μέτρα λαμβανόμενα δυνάμει των νομοθετικών αυτών πράξεων. Η τήρηση των εν λόγω δικαιωμάτων αποτελεί το αντικείμενο ελέγχου του δικαστή της Ένωσης (απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψη 37).

78 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι, εν προκειμένω, οι προσφεύγοντες μπορούν να επικαλεστούν την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

79 Συναφώς, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι, στο πλαίσιο της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, το Συμβούλιο δεν τους κοινοποίησε τα επιβαρυντικά στοιχεία και δεν τους έδωσε την ευκαιρία να εκφράσουν λυσιτελώς την άποψή τους.

80 Κατά πάγια νομολογία, όσον αφορά την πρώτη πράξη με την οποία δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας, η κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων πρέπει να λάβει χώρα ταυτόχρονα με την έκδοση της οικείας πράξεως, είτε το συντομότερο δυνατό μετά την έκδοσή της. Κατόπιν αιτήσεως της ενδιαφερόμενης οντότητας, η οντότητα αυτή δικαιούται να εκφράσει την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά αφού εκδοθεί η πράξη (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψη 342, και απόφαση OMPI, σκέψη 72 ανωτέρω, σκέψη 137).

81 Εν προκειμένω, η έκδοση των πρώτων πράξεων με τις οποίες δεσμεύθηκαν τα κεφάλαια των προσφευγόντων, ήτοι η απόφαση 2010/413 και ο εκτελεστικός κανονισμός 668/2010, κοινοποιήθηκε ατομικώς στη Fulmen στις 28 Ιουλίου 2010. Όσον αφορά τον F. Mahmoudian, από τις σκέψεις 67 έως 69 ανωτέρω προκύπτει ότι η παράλειψη ατομικής κοινοποιήσεως των οικείων πράξεων δεν τον εμπόδισε να γνωρίσει τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους της λήψεως περιοριστικών μέτρων εις βάρος του, όπερ συνεπάγεται ότι το γεγονός αυτό δεν προσέβαλε τα δικαιώματά του άμυνας.

82 Όσον αφορά το περιεχόμενο της κοινοποιήσεως των επιβαρυντικών στοιχείων, οι προσφεύγοντες επισημαίνουν ότι, παρά τις αιτήσεις που υπέβαλαν με τα από 26 Αυγούστου και 14 Σεπτεμβρίου 2010 έγγραφά τους, το Συμβούλιο δεν τους κοινοποίησε τα στοιχεία, ειδικότερα τα έγγραφα βάσει των οποίων έλαβε τα εις βάρος τους περιοριστικά μέτρα.

83 Συναφώς, το Συμβούλιο επισήμανε, με τις απαντήσεις του στα προαναφερθέντα έγγραφα, ότι στον φάκελό του δεν περιλαμβάνονταν άλλα στοιχεία πλην των εκτιθεμένων με τις προσβαλλόμενες πράξεις.

84 Αντιθέτως προς όσα υποστηρίζουν οι προσφεύγοντες, το στοιχείο αυτό δεν συνιστά προσβολή των δικαιωμάτων τους άμυνας. Συγκεκριμένα, το Συμβούλιο δεν κατέστησε δυσχερέστερη την άμυνα των προσφευγόντων αποκρύπτοντας την ύπαρξη ή το περιεχόμενο στοιχείων επί των οποίων βασίζονται οι ισχυρισμοί του. Αντιθέτως, το Συμβούλιο, δεχόμενο ότι κανένα πρόσθετο λυσιτελές στοιχείο δεν υπάρχει στον φάκελό του, έδωσε στους προσφεύγοντες τη δυνατότητα να προβάλουν το ζήτημα αυτό, όπως έπραξαν στο πλαίσιο του τρίτου λόγου.

85 Όσον αφορά το δικαίωμα των προσφευγόντων να εκφράσουν λυσιτελώς την άποψή τους, διαπιστώνεται ότι, κατόπιν της εκδόσεως των πρώτων πράξεων με τις οποίες δεσμεύτηκαν τα κεφάλαιά τους, στις 26 Ιουλίου 2010, απηύθυναν στο Συμβούλιο τα από 26 Αυγούστου και 14 Σεπτεμβρίου 2010 έγγραφα, στα οποία εξέθεταν την επιχειρηματολογία τους και ζήτησαν να εξαλειφθούν τα ληφθέντα εις βάρος τους περιοριστικά μέτρα. Το Συμβούλιο απάντησε στα έγγραφα αυτά στις 28 Οκτωβρίου 2010. Κατά συνέπεια, παρέλκει η διαπίστωση προσβολής του δικαιώματος των προσφευγόντων να εκφράσουν λυσιτελώς την άποψή τους.

86 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση που αντλείται από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας των προσφευγόντων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

– Επί του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας

87 Η αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης που απορρέει από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει κατοχυρωθεί με τα άρθρα 6 και 13 της Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και, επιπλέον, έχει επιβεβαιωθεί με το άρθρο 47 του Χάρτη του Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2007, C 303, σ. 1). Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου συνεπάγεται ότι η οικεία κοινοτική αρχή οφείλει να γνωστοποιήσει στο οικείο πρόσωπο ή οντότητα τους λόγους για τους οποίους επιβάλλεται η δέσμευση των κεφαλαίων τους, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως της αποφάσεως περί αναγραφής του ονόματός τους στον κατάλογο είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη αυτής της αποφάσεως, ώστε να παρασχεθεί σ' αυτούς η δυνατότητα να ασκήσουν, εμπροθέσμως, το δικαίωμά τους για προσφυγή. Η τήρηση της υποχρεώσεως γνωστοποιήσεως των λόγων αυτών είναι, πράγματι, αναγκαία προκειμένου να παρασχεθεί στους αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίσουν, έχοντας γνώση όλων των στοιχείων, αν είναι πρόσφορο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης, αλλά και προκειμένου να παρασχεθεί στον εν λόγω δικαστή πλήρως η δυνατότητα ασκήσεως του ελέγχου νομιμότητας της οικείας κοινοτικής πράξεως, τον οποία υπέχει (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 80 ανωτέρω, σκέψεις 335 έως 337 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

88 Εν προκειμένω, από τις σκέψεις 51 έως 62 ανωτέρω, προκύπτει, κατ' αρχάς, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις περιλαμβάνουν αρκούντως επακριβείς πληροφορίες όσον αφορά τους λόγους της εκδόσεως των περιοριστικών μέτρων εις βάρος των προσφευγόντων.

89 Στη συνέχεια, οι ίδιοι αυτοί λόγοι κοινοποιήθηκαν ατομικώς στη Fulmen. Όσον αφορά τον F. Mahmoudian, από τις σκέψεις 67 έως 69 προκύπτει ότι η παράλειψη ατομικής κοινοποιήσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010 δεν προσέβαλε τα δικονομικά του δικαιώματα, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγεται το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

90 Τέλος, το Γενικό Δικαστήριο είναι σε θέση να ασκήσει πλήρως τον έλεγχό του νομιμότητας των προσβαλλόμενων πράξεων.

91 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση που αντλείται από προσβολή του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας των προσφευγόντων πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

92 Κατόπιν όλων των προηγουμένων, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου, που αντλείται από πλάνη εκτιμήσεως όσον αφορά την εμπλοκή των προσφευγόντων στη διάδοση πυρηνικών όπλων

93 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, οι προσφεύγοντες διατείνονται ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πλάνη εκτιμήσεως κρίνοντας ότι παρείχαν στήριξη στη διάδοση πυρηνικών όπλων.

94 Οι προσφεύγοντες προβάλλουν δύο επιχειρήματα προς στήριξη της θέσεώς τους. Με το πρώτο επιχείρημα, το οποίο προβάλλουν σε αμφότερες τις υποθέσεις, αμφισβητούν ότι η Fulmen εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo και υποστηρίζουν ότι το Συμβούλιο δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία για τους ισχυρισμούς του επί του σημείου αυτού.

95 Το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η Fulmen ενεπλάκη στην εγκατάσταση ηλεκτρικών εξοπλισμών στο Qom/Fordoo. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο προσέθεσε ότι δεν μπορεί να απαιτείται εκ μέρους του η απόδειξη του εν λόγω ισχυρισμού. Συγκεκριμένα, κατά το Συμβούλιο, ο έλεγχος του δικαστή της Ένωσης πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση του ότι είναι «αληθοφανείς» οι λόγοι των οποίων γίνεται επίκληση προς αιτιολόγηση της λήψεως περιοριστικών μέτρων. Περί αυτού πρόκειται εν προκειμένω, λαμβανομένου υπόψη ότι η Fulmen είναι εταιρία που δραστηριοποιείται από πολλών ετών στην ιρανική αγορά ηλεκτρικών εξοπλισμών και διαθέτει σημαντικό αριθμό εργαζομένων.

96 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας πράξεως με την οποία ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος οντότητας εκτείνεται στην εκτίμηση των γεγονότων και των περιστάσεων βάσει των οποίων δικαιολογείται η πράξη, καθώς και στην εξέταση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμηση αυτή. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, απόκειται στο Συμβούλιο να προσκομίζει τα στοιχεία αυτά για να ελεχθούν από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 48 ανωτέρω, σκέψεις 37 και 107).

97 Επομένως, αντιθέτως προς όσα διατείνεται το Συμβούλιο, ο έλεγχος της νομιμότητας που πρέπει να ασκηθεί εν προκειμένω δεν περιορίζεται στην εξακρίβωση της αόριστης «αληθοφάνειας» των προβαλλόμενων λόγων, αλλά πρέπει να περιλαμβάνει το ζήτημα του κατά πόσον οι λόγοι αυτοί τεκμηριώνονται, επαρκώς κατά νόμο, από συγκεκριμένα αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία.

98 Περαιτέρω, το Συμβούλιο δεν μπορεί να προβάλει ότι δεν υποχρεούται να προσκομίζει τέτοια στοιχεία.

99 Συναφώς, πρώτον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι τα περιοριστικά μέτρα εις βάρος των προσφευγόντων ελήφθησαν κατόπιν προτάσεως κράτους μέλους, σύμφωνα με τη διαδικασία του άρθρου 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2010/413. Ωστόσο, το γεγονός αυτό ουδόλως αναιρεί το ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις είναι πράξεις του Συμβουλίου, το οποίο, συνεπώς, οφείλει να διασφαλίζει ότι η έκδοσή τους δικαιολογείται, ενδεχομένως ζητώντας από το οικείο κράτος μέλος να του προσκομίσει τα αναγκαία συναφώς αποδεικτικά και πληροφοριακά στοιχεία.

100 Δεύτερον, το Συμβούλιο δεν μπορεί να προβάλει ότι τα οικεία στοιχεία προέρχονται από απόρρητες πηγές και, κατά συνέπεια, δεν μπορούν να δημοσιοποιηθούν. Συγκεκριμένα, μολονότι το γεγονός αυτό δύναται, ενδεχομένως, να δικαιολογεί περιορισμούς όσον αφορά την κοινοποίηση των στοιχείων αυτών στους προσφεύγοντες ή τους εκπροσώπους τους, παρ' όλ' αυτά, λαμβανομένου υπόψη του ουσιώδους ρόλου του δικαστικού ελέγχου στο πλαίσιο της λήψεως περιοριστικών μέτρων, ο δικαστής της Ένωσης πρέπει να μπορεί να ελέγχει τη νομιμότητα και τη βασιμότητα των μέτρων αυτών, χωρίς να μπορούν να του αντιταχθούν το απόρρητο ή η εμπιστευτικότητα των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων που χρησιμοποίησε το Συμβούλιο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση OMPI, σκέψη 72 ανωτέρω, σκέψη 155). Εξάλλου, το Συμβούλιο δεν δικαιούνταν να θεμελιώσει την απόφασή του περί δεσμεύσεως κεφαλαίων σε πληροφορίες ή στοιχεία του φακέλου της υποθέσεως που κοινοποίησε άλλο κράτος μέλος, αν το κράτος μέλος αυτό δεν είχε την πρόθεση να επιτρέψει την κοινοποίησή τους στο δικαστήριο της Ένωσης που ασκεί τον έλεγχο νομιμότητας της αποφάσεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 4ης Δεκεμβρίου 2008, T-284/08, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3487, σκέψη 73).

101 Τρίτον, κακώς το Συμβούλιο διατείνεται ότι δεν μπορεί να του απαιτηθεί η προσκόμιση των αποδεικτικών στοιχείων της εμπλοκής οντότητας στη διάδοση πυρηνικών όπλων, λαμβανομένης υπόψη της μυστικότητας της οικείας συμπεριφοράς. Αφενός, το γεγονός και μόνον ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων προτείνεται δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2010/413 προϋποθέτει ότι το οικείο κράτος μέλος ή ο υψηλά ιστάμενος εκπρόσωπος της Ένωσης για τις εξωτερικές υποθέσεις και την πολιτική ασφάλειας, αναλόγως της περιπτώσεως, διαθέτει αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία αποδεικνύοντα, κατά την άποψή του, ότι η οικεία οντότητα εμπλέκεται στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Αφετέρου, οι δυσχέρειες που τυχόν αντιμετωπίζει το Συμβούλιο όταν

προσπαθεί να αποδείξει την εμπλοκή αυτή δύνανται, ενδεχομένως, να έχουν επιπτώσεις στο επίπεδο αποδείξεως που απαιτείται από το Συμβούλιο. Αντιθέτως, δεν μπορούν να έχουν ως συνέπεια την πλήρη απαλλαγή του από το βάρος αποδείξεως το οποίο υπέχει.

102 Όσον αφορά την εκτίμηση της προκειμένης περιπτώσεως, το Συμβούλιο δεν προσκομίζει κανένα πληροφοριακό ή αποδεικτικό στοιχείο προς στήριξη του λόγου τον οποίο προβάλλει με τις προσβαλλόμενες πράξεις. Όπως δέχεται, κατ' ουσίαν, βασίστηκε απλώς σε μη τεκμηριωμένους ισχυρισμούς ότι η Fulmen εγκατέστησε ηλεκτρικούς εξοπλισμούς στο Qom/Fordoo πριν αποκαλυφθεί η ύπαρξη της τοποθεσίας αυτής.

103 Υπό τις συνθήκες αυτές, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Συμβούλιο δεν προσκόμισε αποδεικτικά στοιχεία περί του ότι η Fulmen εκτέλεσε εργασίες στο Qom/Fordoo και, επομένως, επιβάλλεται να γίνει δεκτός ο τρίτος λόγος, χωρίς να απαιτείται να εξετασθεί το δεύτερο επιχείρημα, το οποίο προβάλλει ο F. Mahmoudian στην υπόθεση Τ-440/10, σχετικά με τη θέση του εντός της Fulmen.

104 Καθόσον το Συμβούλιο δεν προέβαλε, στις προσβαλλόμενες πράξεις, άλλα στοιχεία δικαιολογούντα τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της Fulmen και του F. Mahmoudian, οι πράξεις αυτές πρέπει να ακυρωθούν καθόσον αφορούν τους προσφεύγοντες.

105 Όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα των προσβαλλόμενων πράξεων, παρατηρείται, κατ' αρχάς, ότι ο εκτελεστικός κανονισμός 668/2010, ο οποίος τροποποίησε τον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007, δεν παράγει πλέον έννομα αποτελέσματα κατόπιν της καταργήσεως του τελευταίου αυτού κανονισμού από τον κανονισμό 961/2010.

106 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον κανονισμό 961/2010, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κατά παρέκκλιση από το άρθρο 280 ΣΛΕΕ, οι αποφάσεις του Γενικού Δικαστηρίου με τις οποίες ακυρώνεται κανονισμός παράγουν αποτελέσματα μόνον από τη λήξη της προθεσμίας ασκήσεως αναιρέσεως του άρθρου 56, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού ή, εφόσον έχει ασκηθεί αναίρεση εντός της προθεσμίας αυτής, από την απόρριψή της. Επομένως, το Συμβούλιο διαθέτει δίμηνη προθεσμία, παρεκτεινόμενη λόγω αποστάσεως κατά δέκα ημέρες, από της κοινοποιήσεως της παρούσας αποφάσεως, για να άρει τις διαπιστωθείσες παραβάσεις λαμβάνοντας, ενδεχομένως, νέο περιοριστικό μέτρο έναντι της προσφεύγουσας. Εν προκειμένω, ο κίνδυνος να θιγεί κατά τρόπο σοβαρό και ανεπανόρθωτο η αποτελεσματικότητα των περιοριστικών μέτρων που επιβάλλει ο προσβαλλόμενος κανονισμός, λαμβανομένων μάλιστα υπόψη των σημαντικών συνεπειών που επάγονται τα μέτρα αυτά επί των δικαιωμάτων και ελευθεριών της προσφεύγουσας, προφανώς δεν είναι τόσο υψηλός ώστε να δικαιολογεί τη διατήρηση των εννόμων συνεπειών του εν λόγω κανονισμού για χρονικό διάστημα που υπερβαίνει τον προβλεπόμενο στο άρθρο 60, δεύτερο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου χρόνο (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 16ης Σεπτεμβρίου 2011, Τ-316/11, Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 38).

107 Τέλος, όσον αφορά τα διαχρονικά αποτελέσματα της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 264, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, το Πρωτοδικείο μπορεί, αν το κρίνει αναγκαίο, να επισημάνει ποια από τα αποτελέσματα της προσβαλλόμενης πράξεως πρέπει να θεωρηθούν οριστικά. Εν προκειμένω, η ύπαρξη διαφοράς μεταξύ της ημερομηνίας κατά την οποία αρχίζει να παράγει τα αποτελέσματά της η ακύρωση του κανονισμού 961/2010 και η ακύρωση της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, δύναται να συνεπάγεται σοβαρή προσβολή στην ασφάλεια δικαίου, εφόσον οι δύο αυτές πράξεις επιβάλλουν στους προσφεύγοντες παρεμφερή μέτρα. Επομένως, τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, πρέπει να διατηρηθούν όσον αφορά τους προσφεύγοντες έως ότου η ακύρωση του κανονισμού 961/2010 αρχίζει να παράγει τα αποτελέσματά της (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση Kadio Morokro κατά Συμβουλίου, σκέψη 106 ανωτέρω, σκέψη 39).

Επί των δικαστικών εξόδων

108 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα των προσφευγόντων.

109 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Συνεπώς, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Ακυρώνει, καθόσον αφορούν τη Fulmen και τον Fereydoun Mahmoudian:

— την απόφαση 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ·

— τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν,

— την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της απόφασης 2010/413·

— τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007.

2) Τα αποτελέσματα της αποφάσεως 2010/413, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 2010/644, διατηρούνται όσον αφορά τη Fulmen και τον F. Mahmoudian έως ότου η ακύρωση του κανονισμού 961/2010 αρχίσει να παράγει τα αποτελέσματά της.

3) Απορρίπτει κατά τα λοιπά την προσφυγή.

4) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, πέραν των δικαστικών του εξόδων, τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Fulmen και ο F. Mahmoudian.

5) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 21 Μαρτίου 2012.

(υπογραφές)